

Udskriftsdato: 23. december 2025

KEN nr 9253 af 01/11/2001 (Gældende)

Ankestyrelsens principafgørelse A-39-01 om kontanthjælp - behandlingsudgift - transportudgift

Ministerium: Social- og Boligministeriet

Journalnummer: J.nr.: 200163-01

Ankestyrelsens principafgørelse A-39-01 om kontanthjælp - behandlingsudgift - transportudgift

Resume:

Det var en forudsætning for hjælp til betaling af transportudgifter efter aktivlovens bestemmelse om sygebehandling m.v., at der blev ydet hjælp til selve sygebehandlingen efter samme bestemmelse.

Love:

Lov om aktiv socialpolitik - lovbekendtgørelse nr. 614 af 26. juni 2001 - § 82

Sagsfremstilling:

Ansøger, der var 20 år, havde indtægter i form af SU og lån. I januar 2001 søgte han om hjælp til betaling af transportudgifter til og fra sin bopæl i A kommune, fordi han efter hospitalsindlæggelse var kommet i behandling for ludomani i en anden del af landet.

Ansøger havde oparbejdet spillegæld på grund af kasinospil. Det havde resulteret i depression, store sociale problemer og selvmordsforsøg. Efter medicinsk behandling blev ansøger udskrevet fra hospital. Psykiatrisk afdeling havde da konkluderet, at man ikke kunne hjælpe. Sygehusets socialrådgiver hjalp ansøger med at komme i behandling et andet sted.

Behandlingen for ludomani var gratis som følge af reglerne om frit sygehusvalg.

Ansøger havde søgt om betaling af transport flere steder, men havde fået oplyst,

at behandlingsstedet ikke havde midler til at dække transportudgifterne. Det stedlige sygehus, hvor han havde været indlagt, kunne ikke yde hjælp til transportudgifterne, da der var tale om en privat behandlingsinstitution, og sygehuset betalte kun transport til andre sygehuse.

Det var oplyst, at behandlingen for ludomani ville vare i 2 år og skulle finde sted 2 gange om måneden. Den månedlige udgift til transport var oplyst til 500 kr., hvis alene udgiften til tog blev taget i betragtning.

Efter at have undersøgt, at der ikke var mulighed for hjælp til transport efter sygesikringsloven, gav kommunen afslag på ansøgningen om hjælp til transport. Ansøgningen var behandlet i henhold til aktivlovens § 82, og i afslaget henviste kommunen til Socialministeriets vejledning nr. 39 af 5. marts 1998, pkt. 409.

Begrundelsen for kommunens afslag var, at kommunen ikke ydede økonomisk støtte til betaling af selve behandlingen. Da det var beskrevet i vejledningen, at der samtidig med hjælp til betaling af behandlingen kunne ydes hjælp til betaling af transporten, fandt kommunen ikke, at betingelsen for hjælp var opfyldt.

Nævnet fandt, at afslag på hjælp til transportudgifter i forbindelse med behandling skulle hjemvises til fornyet behandling og afgørelse i kommunen.

Nævnet begrundede afgørelsen med, at kommunen ikke kunne meddele afslag på det ansøgte alene med den begrundelse, at kommunen ikke samtidig ydede økonomisk støtte til betaling af selve behandlingen.

Nævnet tilføjede, at afgørelsen byggede på den opfattelse, at transportudgifter til behandling var (en del af) behandlingsudgiften. I det tilfælde, at selve behandlingen var gratis for ansøger, var det derfor kun transportudgiften, der udgjorde behandlingsudgiften. Der ville derfor kunne ydes økonomisk støtte alene til transportudgiften efter aktivlovens § 82.

Nævnet fandt dog, at Socialministeriets vejledning om emnet (pkt. 409) var tvetydig, og havde givet anledning til en del forespørgsler fra kommunerne.

I klagen til Ankestyrelsen var det bl.a. anført, at kommunen fandt, det var af principiel betydning at få afklaret, om der kunne ydes hjælp efter aktivlovens § 82 til transportudgifter til relevant sygebehandling, når selve behandlingen var betalt efter sygehuslovgivningen.

Kommunen havde endvidere anført, at man var af den opfattelse, at der alene ville kunne ydes hjælp til transportudgifter, når kommunen i forvejen ydede hjælp til sygebehandlingen efter § 82.

Sagen blev behandlet i principielt møde med henblik på afklaring af om det var en forudsætning for hjælp til transportudgifter efter aktivlovens § 82, at der blev ydet hjælp til selve sygebehandlingen.

Afgørelse:

Ankestyrelsen fandt, at ansøger ikke var berettiget til støtte til transportudgifter til behandlingen for ludomani.

Begrundelsen for afgørelsen var, at der ikke var hjemmel i aktivlovens § 82 til at yde økonomisk støtte til transport, når der ikke samtidig blev ydet hjælp til betaling af behandlingsudgifter.

Ankestyrelsen lagde vægt på, at hjælp til transport ikke var nævnt som en selvstændig udgift, der kunne udløse ret til støtte efter aktivlovens § 82.

Ankestyrelsen var opmærksom på, at der ikke kunne ydes hjælp til transporten efter sygehuslovgivningen.

Ankestyrelsen ændrede således det sociale nævns afgørelse.